

Imaórák

9.

Te Deum laudamus!

2021. május

...Hogy megtarthattam a hitet,
és megfuthattam a kicsik futását,
és futva futhatok az Érkező elé,
s tán nem kell a városba mennem
a lámpásomba olajért,

hála legyen!

Hogy tegnap azt mondhattam: úgy legyen!

és ma is kiálthatom: úgy legyen!

és holnap és holnapután és azután is

akarom énekelni: úgy legyen! –

hála legyen, Uram!

hála legyen!

Sík Sándor: Te Deum

Ajánlás:

Imacsoportunk immár 10 éve, havonta összejön, hogy hitünk dolgairól együtt gondolkodjunk, az aktuális témánknak megfelelően közösen imádkozzunk. A Mária Rádió 4 éve leadja imaóráinkat, így helyi közösségünk tanúságtételét sokan meghallgathatják.

Jubileumi imaóráinkban megköszönjük Istennek a sok kapott kegyelmet, Máriának pedig anyai pártfogását. Hálát adunk minden segítőnkért, közreműködőnkért. A házigazda szerepét Székely János püspök atya vállalta, és meghívtuk a Mária Rádió munkatársait is.

Plébániai füzetek

Beköszöntő

Kedves Testvérek!

Mikor Istenre gondolunk, leggyakrabban kéréseinkkel „ostromoljuk”. Nincs ezzel baj, hiszen Jézus maga is erre buzdított: *Kérjétek és kaptok, keressetek és találtok, zörgessetek és ajtót nyitnak nektek!* De vajon a hálaadás, dicsőítés mennyire van jelen imaéletünkben?

A „köszönöm” szó kihalni látszik emberi kapcsolatainkból is, hiszen az önző ember úgy véli – erre hangol a szekularizált, média agymosott, mainstream világ –, hogy nekünk minden „jár”.

Mindent az Úrtól kaptunk: *Ki mond különbnek másoknál? Mid van, amit nem kaptál? Ha pedig kaptad, miért dicsekszel, mintha nem kaptad volna?* (1Kor 4,7)

2014 májusában imaóra sorozatunk 10 éves jubileumát ünnepeltük. Ez alkalomra készült el az imaórák anyagából összeállított válogatás-kötet is, amit az imaóra végén László atya ajánlott híveink figyelmébe. Sorozatunk kilencedik füzetével emlékezzünk erre az ünnepi alkalomra, – és arra, hogy mi magunk hogyan is állunk a hálaadó imádsággal!

Az est házigazdája az akkor még esztergomi segédpüspökként időnként körünkben is előforduló – korábbi plébánosunk, Székely János atya volt.

Az imaóra meghallgatható a Mária Rádió archívumában:

Imaórák: 2014.05.15. - 23:00

2021. május

Az Oltáriszentség kitételével és közös énekünkkel elkezdődött imaóránk.

*Szent vagy, Uram, szent vagy, minden fölött szent vagy.
Jézus kenyér színében, az Oltáriszentségben.*

Székely János atya bevezető gondolatai:

10 évvel ezelőtt kezdődtek el az imaórák itt, Esztergomban, a Kerektemplomban. A mai estén tele van a szívünk hálával, örömmel, köszönettel.

Egy református lelkész írta le, hogy egy hegy tetejéről nézte a falvakat. Estefelé kigyulladtak a templomok fényei, látta, hogy az emberek mennek a templomokba, és azt mondta, olyannak tűnnek ezek a templomok, mint a tyúkanyók, akik maguk alá gyűjtik a csibéiket. Vagy olyannak, mint egy búbos kemence, amihez odagyűlik a család. Úgy gondolom, hogy ezt élhettük át nagyon sokan testvéreinkkel együtt, újra és újra az imaórákon. Az Úristen, mint tyúkanyó, mint édesatyja és édesanya gyűjt minket a szárnyai alá. Az Úristen olyan, mint a béke és az élet tengere, a tisztaságnak, a szépségnek, a jóságnak az óceánja. Őhozzá jövünk és az Ő békéjéből merítünk újra és újra. Ahogy Jézus mondta: *„Jöjjetek hozzám mindnyájan, akik megfáradtatok, s az élet terhé hordozzátok, én felüdítelek titeket. Bennem nyugalmat talál a lelketek.”*

Egy másik bibliai mondat is eszembe jut az imaórákról. Azt mondja az egyik zsoltár: *„Csörgedező patakok vidítják az Isten városát.”* A versek, az imádságok, amelyeket felolvasunk, ilyenek, mint a csörgedező patakok. Az Isten szépségét tükrözik. Felvidítják az Isten városát, az Egyházat, felvidítják a szíveinket.

A mai nap a fatimai jelenéseknek is az emléknapja, ünnepe, illetve ma emlékezünk Szent II. János Pál pápa ellen elkövetett merényletre is. Ahogy a Szentanya felépült a merénylet első napjai után, ahogyan kicsikét jobban lett, akkor azt mondta: Egy ember keze fogta azt a fegyvert és sütötte el, de egy másik kéz, egy anyai kéz irányította a golyót. És aztán mindannyian tudjuk, hogy egy évvel később a Szentanya elment Fatimába, hogy hálát adjon, és a golyó azóta is ott van a fatimai Szűzanya koronáján. Egy anyai kéz másfelé irányította a golyót...

A Szentanya nagyon gyakran mondta: az Úristen ad szabadságot az embernek – ad szabadságot a rossznak is. Azonban a rossz elé korlátokat állít.

A maga életét is ő mindig úgy érezte, mint egy Isten által állított korlát a gonoszság hatalmával szemben. És valóban így is történt. Szent II. János Pál pápa élete például a kommunista diktatúrának állított határt és őáltala az Úristen ennek véget vetett.

Az Úristen korlátot akart állítani a rossz elé. A mi imádságra fölemelt kezünk is – bármennyire gyöngének tűnik –, korlát a gonoszság ellen. A mi szívünkben élő fény, bármennyire is kicsi, pislákoló fénynek tűnik –, de elúzi a sötétséget. Elvisszük a családjainkba, elvisszük a hétköznapiakba. Isten bennünk is korlátot állít a gonoszság hatalmával szemben.

Egy nagyon jó ismerősöm mesélte, hogy a családban volt egy egészen különleges nagymama, aki nagyon szelíd volt, halk szavú, rengeteget imádkozott. Mindenki nagyon-nagyon szerette. Ő nem irányított látszólag semmit, de a háttérben titokzatosan ő volt ennek a családnak a szíve, a fénye. Aztán a nagymama meghalt, és egy éven belül az egyik fia elvált, a másik alkoholista lett. Akkor döbbsent rá a család, hogy ennek a nagymamának milyen különleges hatalma, ereje volt, milyen óriási kincs volt az ő jelenléte.

Most a napokban mesélte egy fiatalasszony az életét. Rengeteg nehézségen, keserúségen ment át az anyósával kapcsolatban, a férjével is, aki ivott, nagy mélységeket éltek át, de az asszony mindig imádkozott, mindig bízott, mindig remélt. Nagy szeretettel a végsőig kitartott, s mostanra a férje letette a poharat. Minden este ketten együtt imádkoznak –, az életük megszépült. Maga is alig akarta elhinni, hogy ez valaha is így lesz. Az imádságnak különleges hatalma és ereje van!

Hálát adunk azért, hogy mi az imaórákon már 10 éve jöhetünk az Úristen forrásához, az Ő békéjéhez, és ebből meríthetünk!

Mai imaóránk ünnepi alkalom. Kis közösségünk hálaadásra jött össze. Úgy gondolom, van miért hálát adnunk. Isten meghívott minket az Ő közösségébe, az Ő szeretetébe. Ezt a hívást azonban nem mindig halljuk meg. Nem értjük, vagy nem figyelünk rá, közömbösek vagyunk – lekötnek a sürgős-fontos evilági dolgaink.

Nagy öröm számomra, hogy egyházközségünkben van egy lelkes, kis csapat, akik havonta – immár 10 éve – ily módon rászánnak egy-egy órát az Úr útjának fürkészésére. Együtt-gondolkodásunk, együtt-imádkozásunk egyfajta tanúságtétel – a magunk számára is, hogy Isten üzenete, a hitünk fontos nekünk. Szeretnénk mindjobban megközelíteni, megérteni Őt, hogy majd mikor eljutunk a boldogító színe látásra, ismerősként köszönthessük. Ő meg talán majd így fogad: *Jöjjetek Atyám áldottai...*

Május Mária hónapja. Mai imaóránkon előtte is tisztelgünk. Hálát adunk anyai pártfogásáért, amit személyes és közösségi életünkben annyiszor megtapasztaltunk. Közbenjár értünk Szent Fiánál, mi pedig igyekszünk megfogadni a kánai menyegzőn mondott szavait: *Tegyétek, amit Fiam mond.*

Ma esti gondolataink, imáink, énekeink, hálaadásunk, dicsőítésünk szálljon felfelé: Isten felé és Mária felé. Hálaadás ezért a közösségért, hálaadás Isten hívásáért, hálaadás szemünk, fülünk nyiladozásáért, egész életünkért.

Sík Sándor: Te Deum

Téged Isten dicsérlek
és hálát adok mindenért.

Hogy megvolt mindig a mindennapim
és nem gyűjtöttem másnapra valót, - hála legyen.

Hogy mindig jutott két garasom adni,
és magamnak nem kellett kéregetnem, - hála legyen.

Hogy értenem adatott másokat,
és nem kellett sírnom, hogy megértsenek, - hála legyen.

Hogy a sírókkal sírni jól esett,
és nem nevettem minden nevetővel, - hála legyen.

Hogy megmutattál mindent, ami szép
és megmutattál mindent, ami rút, - hála legyen.

Hogy boldoggá tett minden, ami szép
és ami rút, nem tett boldogtalanná, - hála legyen.

Hogy sohasem féltem a szeretettől
és szerethettem, akik nem szerettek, . hála legyen.

Hogy akik szerettek, szépen szerettek,
és hogy nem kellett nem szépen szeretnem, - hála legyen.

Hogy amim nem volt, nem kívántam,
és sohasem volt elég, aki voltam, - hála legyen.

Hogy ember lehettem akkor is,
mikor az emberek nem akartak emberek lenni, - hála legyen.

Hogy megtarthattam a hitet,
és megfuthattam a kicsik futását,
és futva futhatok az Érkező elé,
s tán nem kell a városba mennem
a lámpásomba olajért, - hála legyen!

Hogy tegnap azt mondhattam: úgy legyen!
és ma is kiálthatom: úgy legyen!
és holnap és holnapután és azután is
akarom énekelni: úgy legyen! –
hála legyen, Uram! - hála legyen!

Ave Mária – Gábor angyal köszöntése hányszor, hány ember ajkáról
száll az ég felé. Szálljon most a mi lelkünkől is! Énekeljünk közösen!

Wolf Péter: Ave Maria

*Én mindig bíztam benned vándorlásomon, és te oltalom voltál.
Nincs gyenge pillanat, mely téged megtagad, bennem szép szavad szól már.*

Ave Maria, Ave Maria, Ave Maria, Ave Maria.

*Mért volna véletlen, hogy megtaláltalak, és csak általad éltem.
Száz úton indulhatnék, mind felé vezet, el nem tévedek, érzem.*

Ave Maria, Ave Maria, Ave Maria, Ave Maria.

*Jó volt, hogy elkísértél, sok baj elkerült, s néha teljesült álmom.
Nézd, jöttem megköszönni boldog életem, hálaéneke szálljon.*

Ave Maria, Ave Maria, Ave Maria, Ave Maria.

Hálaadásunkat közös imánkkal folytassuk:

**Uram, átadom Neked életemet. Szívemből megbocsátok mindenkinek,
aki életem folyamán megbántott. Hálát adok mindenért, ami történt
velem. Minden ajándékodat megköszönöm, Uram. Hálát adok a
szenvedésekért és a rossz napokért is, mert irgalmad és jóságod mindent
javamra fordított.**

**Kérlek, Uram, add nekem Szentlelkedet! Add, hogy fölismerjem mindig
Lelked vezetését, és készséges szívvel engedelmeskedjek neki!
Vegyél el belőlem minden bizalmatlanságot és félelmet, és add, hogy
gyermeki szívvel egészen Rád hagyatkozzam! Rád bízom életemet,
halálomat és minden javamat.**

**Add meg nekem, Uram azokat a lelki adományokat, amelyekkel
szolgálhatlak Téged ezután! Föjlajánlom Neked képességeimet és
körülményeimet, odaadom minden kívánságomat és vágyamat.
Kérlek, légy Ura életemnek és változtasd át szívemet olyanná, amilyenné
öröktől fogva eltervezted! Ámen.**

Ha Istenről gondolkodunk, végtelen szeretetéről, irgalmáról, - mindjárt eszünkbe jut a mi esendőségünk, gyarlóságunk, gyengeségünk. Felfoghatatlan az ember számára ez a szeretet, amivel a Teremtő teremtménye felé fordul.

Bódás János: Valamit nem értek

Régóta ismerlek már Istenem,
S egyre halkulnak bennem a „miért”-ek.
De homályos elmém bárhogy derül is,
valamit most sem értek.

Tudom, szereted minden művedet,
mert minden műved nagyszerű, remek.

Szereted a virágot, hisz színében
a mennynek színei tündökölnék.

Szereted a csillagot: tiszta, fényes.

A követ is: ház lesz, véd, menhelyet, ad;
a harmatot, a forrást: makulátlan,
s mert szótlantul terem, a fűvet, s a fát.

Az állatot, mert törvényed szerint él,
s mint az ember, testvérbe nem harap;
a szitakötőt, fecskét, sast, galambot,
méhet és minden zümmögő bogarat,

Mik a szivárvány száz színét ragyogják,
s hímporuk, pelyhük, tolluk lágy, puha;
szereted a gyermeket, mert arcán
az ártatlanság égi mosolya.

Szép minden műved, hát hogyan szeretnéd,
Gyönyörködsz benne, mind, mind értem ezt!
De engem, aki szégyenedre válok,
ezt nem értem, hogy engem miért szeretsz?!

Erre a szeretetre legjobb szándékunk, legnagyobb igyekezetünk ellenére is, mi csak életünk együgyű válaszait produkáljuk, dadogó szavakat tudunk csak megfogalmazni.

Gégény István: El nem mondott ima

Fáj, hogy nem szólhatok.

Bár mondtam volna ezernyi szép gondolatot,

Mégis itt ülök szavaim börtönébe zárva,

Süket csendet hallgatok.

Fáj, mert adni vágytam,
Helyette most én kapok.
Mégsem bánom már, hogy így lett,
Hisz oly gyakran hiába szólalok.
Mert az igaz fohász nem az ajkakon,
Benn a szívben fakad.
Nem száll tova szép szavakon,
Örökre bensőm kincse marad.
Szállni tanul a lelkem,
Szólni a szám,
Közben a csend néma szárnyain
Az Úrhoz talál imám.

Ha bármilyen gyatrán is, de a szív bőségéből szól a száj. Bővülő, táguló szívünkben mondjuk együtt:

Uram, Istenem!

Köszönöm, hogy mindeddig megsegítettél. Köszönöm, hogy a tegnapot és a mai napot is megéltem. Ne haragudj reám, ha most is aggodalommal, félelemmel tekintek az előttem álló feladatra. Megvan rá az okom.

Érzem, hogy gyenge vagyok, nagy erőfeszítésre van szükségem, s akkor sem lehetek biztos abban, hogy sikerülni fog.

Benned bízom, hogy amint eddig, mindeddig velem voltál, velem maradsz ezután is. Nyisd meg a szemem, hogy lássam, minden nehézség előtt és közben is lássam, hogy jelen vagy és kinyújtod felém segítő kezed.

Akkor bátor leszek és erős, ahogy parancsolod. Bízass, hogy mindig a jóra törekedjem, és azt tegyem, amit te rendeltél feladatként a számomra.

Köszönöm, hogy velem leszel, s én nyugodtan bízhatom rá magam segítő szeretetedre. Ámen.

Isten végtelen szeretetére a legnagyobb bizonyíték, hogy emberi alakban megjelent közöttünk. Mária, a hűséges szolgálólány által emberré testesült, egy lett közülünk. Vállalta emberi életünk minden esetlegességét, örömeit, szenvedéseit. Jézus olyan tükröt tartott elénk életével, tanításával, amibe belenézve megláthatjuk a saját gyarlóságunkat, de a hozzá vezető utunkat is. Csak ezt a tükröt használni kell! Gyakran elővenni, vagy inkább életünk fő helyére tenni, és sűrűn bele-bele nézni. Jézus jelen kell, hogy legyen életünkben! Ennek, ezen szándékunknak talán legszebb, leginkább kézzel fogható jele, hogy vannak templomaink. Zsuzsa néni, aki már lassan-lassan egy évszázada jár ide a Kerektemplomba, és a tíz évvel ezelőtt kezdődött imaóráink legelső felolvasóinak egyike – erről mesél.

Túrmezei Erzsébet: Otthonom

Otthonom a templom.

Ajtaján belépve mindig hazaérek,

Ismerősen csendül fülembé az ének,

Mintha minden hangja simogatás lenne!

Égi Atyám keze simogat meg benne.

Megterített asztal, -

éhező mellőle sose kel fel éhen,

megelégedhetik mennyei kenyéren:

élet kenyérével, élet italával,

igében, szentségben: Krisztussal magával.

Mesterem műhelye.

Azért keresem fel, hogy kezébe vegyen,

hogya régi emberből új emberré tegyen!

Hogya amíg templomát látogatok híven,

templommá formálja egész bűnös szívem!

Otthonom a templom.

Mennyei otthonom halvány földi mása,

drága tükörképe, szent hívogatása!

Míg egykor mennyei hajlékod befogad,

köszönöm, Istenem, földi hajlékodat!

Igen, hálaadásunk elődeinknek is szól, akiket kicsit Zsuzsa néni is szimbolizál számunkra. Elődeinknek, hogy a hitet megőrizték és továbbadták, hogy van templomunk, és ide gyakran betérhetünk. Mert itt talán még jobban megérezzük, hogy az Úr közel.

Reményik Sándor: Üres templomban

Így szoktam ezt: ha száll az alkonyat,

Az üres templomba besurranok.

Egy lélek, aki Istent látogat.

A szentek komoly arca rámragyog.

Ha násznép járt ma itt: feledve rég, -

És mise sincs, se karinges papok,

Az oltáron két öröklámpa ég,

Az Istenemmel egyedül vagyok.

A templom üres, a lelkem tele.

Megértjük egymást, pedig nincs szavunk,

Itt állok, szemben állok Ő velem

S nem látja senki, hogy együtt vagyunk.

Állok, térdre nem hajt a vágy hatalmas
Csak fürkészem a nagy Akaratot;
Úgyis addig állok, míg Ő akarja
S ha nem akarja: összeroskadok.

Olyan végtelen áhítat fog el,
Mintha erdőben néznék csillagot,
Ahol az örök, ős csend ünnepel, --
Pedig - csupán egy templomban vagyok.

Ha az ember szíve csordultig tele, a szó már kevés – mindenki a maga módján – dalra fakad. Következő énekünk köszöntse a Szűzanyát. Egy dal a Beatles együttestől, a 60-as évekből.

Úgy legyen (Beatles: Let it be)

*Ha lelkem hullna rossz időkkbe, Mária anyánk lesz velem,
s bölcs szavakat suttog. Úgy legyen!*

*Ha sötét órák elborítanak, Ő majd ott áll előttem,
s bölcs szavakat suttog. Úgy legyen!*

Úgy legyen! Úgy legyen! Úgy legyen! Úgy legyen!

Bölcs szavakat suttog. Úgy legyen!

*S ha majd, minden megtört lélek együtt él, szép szelíden –
meglesz majd a válasz. Úgy legyen!*

Bár ma még mind oly megosztottak, lehet másképp! Így hiszem!

S lesz egy végső válasz. Úgy legyen!

Úgy legyen! Úgy legyen! Úgy legyen! Úgy legyen!

Lesz egy végső válasz: Úgy legyen!

Úgy legyen! Úgy legyen! Úgy legyen! Úgy legyen!

Bölcs szavakkal szóljunk! Úgy legyen!

*Ha sötét, felhős is az éj most, lesz fény fenn az egekben,
s felfénylik a holnap. Úgy legyen!*

*Egy dal szavára ébredek majd, s Mária Anyánk lesz velem,
ki bölcs szavakat suttog. Úgy legyen!*

Úgy legyen! Úgy legyen! Úgy legyen! Úgy legyen!

Az lesz majd a válasz: Úgy legyen!

Úgy legyen! Úgy legyen! Úgy legyen! Úgy legyen!

Bölcs szavakkal szóljunk! Úgy legyen!

Ha valóban Isten útját keressük, azon próbálunk járni, az visszahat miránk. Talán mások is észreveszik igyekezetünket. Lesznek persze fanyalgók, értetlenek, irigyek is, de lesznek olyanok is, akiknek példát

jelenthet életünk. Itt most újra megköszönöm Székely János atyát Istennek, hogy közénk is elküldte, ha csak rövid időre is. Plébánosunk volt másfél évig. Általa sok kegyelmet, sok buzdítást és indítást kaptunk – és kapunk azóta is. Az általa most tolmácsolt vers sokkal szebben mondja el az előbb mondottakat: vagyis hogy tanúságtételünkre figyelnek testvéreink.

Reményik Sándor: Azt mondják...

Azt mondják, hogy fényt hintek szerte-szét
— Én olyan sötétnek tudom magam.—
Azt mondják, köszöntésem: békesség.
— S be nyugtalan vagyok, be nyugtalan!—
Azt mondják, dalom ír és enyhülés.
És több, mint szépség: jócselekedet.
— Bennem dül a magamra-ismerés,
S meaculpázva verem mellemet. —
Azt mondja, aki találkozik vélem,
Hogy tőlem ő kapott ajándékot.
— S én tehetetlen, sajgó kínnal érzem,
Hogy mindenkinek adósa vagyok.—
Ó, Barátaim, ha egy fénysugár
Lelketekig hullt, át a lelkemen:
Nem enyém az a fény, csak bennem jár.
Istennek köszönjétek, – ne nekem!

Minden katolikus templomban van Mária kép, szobor, gyakran oltár is. Mikor belépünk, Jézus mellett az Ő édesanyját, a mi égi édesanyánkat is köszöntjük.

Paul Claudel: Dél van

Dél van. A templom nyitva áll. Belépek.
Jézus anyja, nem azért jöttem, hogy kérjek.
Nincs amiért könyörögjek vagy amit felajánljak neked.
Csak azért jöttem, Szűzanya, hogy nézzelek.
Hogy nézzelek, sírjak a boldogságtól,
Tudjam, hogy a fiad vagyok és itt vigyázol.
Csak egy pillanatra, amikor minden elakad, délben,
veled legyek, Mária ott, ahol te vagy.
Semmit ne szóljak, arcodon merengvén
Hagyjam, hadd énekeljen szívem a maga nyelvén.

Semmit sem szólni, mert a szív
Túlságosan tele már,
ahogy kedvét tölti és váratlanul felcsendíti
énekét a rigómadár.
...mert dél van, s mert híveid e napon ma itt lehetnek,
és mert te mindörökre itt vagy,
egyszerűen mert te vagy Mária,
egyszerűen mert dicsérhetjük létedet,
Jézus anyja, legyen hála neked!

Dicsérjük Máriát a most szentté avatott, közismerten máriás pápánk, II. János Pál szavaival, majd köszöntsük őt énekünkkel is.

Szűz Mária, a Magasságbelinek alázatos leánya, benned csodálatos módon beteljesedett az isteni hívás titka. Te képmása vagy annak, amit Isten véghezvisz abban, aki rábízta magát. Benned a Teremtő szabadsága felemelte a teremtmény szabadságát. Az, aki a te öledben megszületett, egyetlen akarással egyesítette Isten gyógyító szabadságát az engedelmes emberi követéssel. Hála a te igen-szavadnak, végérvényesen egyesült Isten megszólítása és az Isten-ember válasza. Te vagy az új élet zengéje, te megőrzöd mindnyájunk számára az öröm és szeretet nagylelkű igenjét. Ámen.

Refr: Mária, Mária, szép virágszál, Mária, szikrázó Nap.

Szeplőtlen fogantatott ártatlan lány, Könyörögj érettünk Anyánk!

Mária, Mária, szép virágszál, Mária, szikrázó Nap.

Védeld meg magyarok Nagyasszonya! Imádkozz érettünk Anyánk!

Nézd, önzésünk mély, sötét börtönbe zár, a hűtlenség kígyója szívünkre vár.

Erőitlen gyermeked Hozzád kiált, ne hagyj el, jöjj, segíts már!

Refr:

A szeretet hűsége szívedben ég, mint hajnali verőfény, oly tiszta, szép.

Lánglelked tűzjelét ragyogtasd ránk, utunkon előttünk járj.

Refr:

Vannak, akik nem ismerik Máriát. Sokan nem fogják fel jelentőségét, talán még a hívők közül sem. Pedig ő is jelen van – mai világunkban is. Jelenései, üzenetei által figyelmeztet, kér, most is azt mondja, mint a kánai menyegzőn: *Tegyétek, amit Fiam mond.* Sík Sándor szavaival köszöntsük Szűz Máriát, és gondolkodjunk arról, korunk hogyan viszonyul hozzá.

Sík Sándor: Üdvözlégy!

Magasztalja én lelkem az Urat
És Azt, akiben teljes az ő kedve,
Akiben minden titkot megmutat,
Egyetlen szép mosollyá édesedve.
Hogy is lehetne hozzád más szavam
Legelsőbbben, mint a magasztalásé!
Hadd mondok, százötvenszer, boldogan:
Ave Mária! Üdvözlégy Királyné!

Magasztallak, mert nem hallgathatok.
Füst a szavam és az életem kérész,
Mégis, mégis: olyan állat vagyok,
Mely egyenesen jár és fölfelé néz.
Fölfelé néz, mert fönnt valami van,
És föl beszél is: van kihez beszéljen,
És ha beszélek: nem féreg magam,
De minden fölfelé nézők nevében.

Hogy éhezne már szólni valamit
Fölfelé ez a süketnéma század,
Amelynek ebnyüszítés lett a hit
És aljasság a fölséges alázat!
Émelyedik a futószalagon
Gyártott eszmények hánytató szagától,
A prófétáktól a zsidipiacon,
Az elvektől - az embertől - magától!

Hogy magasztalna lelke már urat,
Testtel-lélekkal rína már imádni!
De nincsenek a földön már urak,
Csak szolgák vannak és szolgák szolgái.
A szó, mit a mélyből kiáltana,
A káromkodás undorában elfagy.
Ó Egészen-szép,
Ó Istenanya, Ó Ember-anya,
De jó az Isten, hogy te még mienk vagy!

Mária-kegyhelyekre gyakran és sokan elzarándokolnak. Most voltunk mi is Bodajkon. Szeretnénk kifejezni ezzel is hűségünket, ragaszkodásunkat és köszönetünket az általa nyert kegyelmekért. És néha csak úgy magányosan megyünk hozzá – esetleg csak belső, lelki útjainkon járva.

Tóth Sándor: A megfeszített c. oratórium bevezető éneke

Csillagmécses világánál jöttem hozzád, Mária,
Fáradt fejem lehajtani, Vigasztalás Asszonya.
Hó-magányban, át az erdőn, hold-ív vándora kísért,
Szél a bükkösök sorával zsoltárhangokat cserélt.

Fölemelem tekintetem, keresem a fényedet,
Amely könnyít éjszakámon, s forrásodhoz élvezet.
Szomjazó virágok arca, mitől mindig felderül,
Virág-ember árvasága szeretetté fényesül.

Keresem a virágaid, száraz kórót tép a szél,
Nyári vizek tükre-fodrán jeget kopácsol a tél.
Dermed idebenn is, látod, lelkem ékes hajlama,
Oldozd sugaras kezeddél, Napba öltözött Anya!

És a szavak töre élet tompítsd, országunk szívét önfíától át ne döfje.
Gyűlöletnek késhegyét távoztasd e néptől messze, már eleget szenvedett.
Megalázva idegentől róttá csak az éveket,
Melyek most már mély kongással jelzik, utunk hol vezet
Barbár vörös egek alól, s keresünk a reményeket.

Vén, magányos erdeinkben zarándoklunk éjszaka,
Ám az úton élénk sietsz, Reménységünk Csillaga.
Kitárod kék köpönyeged, hová bízón térhetünk,
Miként elődeink hitték, összetéve két kezünk.

Közbenjáró szavad által Szent Fiad, ki ránk tekint,
Megbocsájtja vétkeinket, s megenyhíti mind a kint.
Megnyitja a benső forrást, hitet támaszt, lelkeket,
És a sívó gonoszságban megőrzi az életet.

Közös énekünkkel folyamodjunk Máriához:

*Mária, jó Anyánk, kérünk, hogy nézz le ránk, ó nézz, ó nézz le ránk!
Hittel sok gyermeked Tőled vár szép jelet Tőled, Tőled, ó jó Anyánk!*

Mária, jó Anyánk, kérünk, hogy nézz le ránk.

Új harcok, új szavak, új eszmék hullanak, még sincs, még sincs remény!

*Megfáradt szép szemek megtörten fénylenek, ó mért, ó mért, ó mondd
miért? Mária, jó Anyánk, kérünk, hogy nézz le ránk.*

Megtévedt nemzedék két kézzel szórja szét minden kincsét, hitét.

*Nem hisznek semmiben, nem bíznak senkiben, ó mért, ó mért ó mondd
miért? Mária, jó Anyánk, kérünk, hogy nézz le ránk!*

Az idősebb ember talán gyakrabban vissza-visszatekint a megtett útra. Honnan is indultunk, milyen kanyarokat vettünk, mit végeztünk eddig. Tesszük ezt azért is, hogy a még előttünk lévő dolgainkat – a tanulságokat levonva – még jobban tegyük. Ha merünk őszintén szembenézni eddigi életünkkel, észre fogjuk venni, hogy az Úr mindig velünk volt. A nehézségeinkben, gyötrelmeinkben is. Pont ezzel vezetett, figyelmeztetett. És Mária is féltőn figyelte botlásainkat, örült igyekezetünknek.

Sík Sándor: Bölcsességnek széke

Nagy Királynő, kit tizenkét
Csillag koronáz,
jóságodhoz könyörög egy
Öreg iskolás.
Félve jön csak, szívszorongva,
Olyan félszegen,
Mint egy gyermek, aki gyónni
Először megyen.

Félve jön, hogy eldadogja
Szíve vágyait,
Gyermeksége ötvenéves
Imádságait,
S amit akkor nem tudott és
Nem mert volna még:
Hogy a gyermekség malasztját
Küldje rá az ég.

Voltam én is gyöngé gyermek,
Fürge kisfiú,
Kölyök aztán, kezes-lábas,
Legény is, hiú.
Lettem aztán java-férfi,
Rendes mégpedig:
Akiből tizenkettőből
Egy tucát telik.

Aztán Isten tudja, hogy, de.
Úgy kerülközött,
Mester lettem, számadó a
Báránycák között,
Terelgettem, tanítottam,
Úgy, amint való,
Még tekintélyt is szereztem,
Mint írástudó.

Sok tudós tudatlanokkal
Fújtam egy-követ.
Mennyországból is nem egyszer
Jött hozzám követ.
Tudom már, hogy nincsen új a
Forgó nap körén.
Hát most, Bölcsességnek Széke,
Hozzád jöttem én.

Önts belém a bölcsességet:
Úgy is mondanám,
Hogy a gyermekség malasztját
Esedezd le rám.

Engedd újra visszaélnem
Bokros éveim,
Lenni mint a régi kiseded
Jézus térdein.

Aki bízó, aki tiszta,
Aki egyszerű,
S anyakézből édes neki
Ami keserű.
S ha elpilledt a játékban,
Csak egyet kíván:
Elaludni jó öledben
Édes jó Anyám.

Ezzel a gyermeki bizalommal és hittel szeretnénk élni itt a földön, míg majd az örök boldogság állapotára eljutunk. És hálát adunk a Szentlélek vezetéséért, hogy időnként jó gondolatok is ébrednek bennünk. Ezzel a lelkiülettel köszönünk el mára az oltáriszentségben velünk lévő Krisztustól – és vele Máriától is.

Ének szentségbetételre:

Térdet, fejet hajtok, néked áldást mondok.

Hiszem, itt vagy valóban, e nagy szakramentomban.

Áldás csengetés

Tebenned remélek, szívemből szeretlek.

Készebb vagyok meghalni, mint Téged megbántani.

Mai imaóránk hálaadása az égiesen túl szól testvéreinknek is, akik által egy kicsit szorosabb kapcsolatba kerültünk az égiekkel. A sok-sok felolvasónak, akik imaóráinkon nagy átéléssel tolmácsolták nekünk a kapott szöveg gondolatát. Meghívott vendégeinknek, akik sok szép lelki élménnyel gazdagítottak. Lelkipásztorainknak, akik mindig velünk együtt voltak. És a testvéreknek, akik hűségesen kitartanak, jelen vannak imaóráinkon. És talán néhány Mária Rádió hallgatót is közelebb vitt Istenhez a mi útkeresésünk.

Mindenki hosszasan sorolhatná, kinek is kellene hálát mondani, aki segítette Isten felé. Én azért úgy gondolom, mindenki első helyre teszi a saját édesanyját. Igen, általa vagyunk itt e földön. Édesanyánk szeretete mutatta meg Isten szeretetét, Mária szeretetét is. Május elején volt anyák napja. Imaóránk vége felé most gondoljunk szeretettel és hálával édesanyánkra is.

Révész Ágnes: Anyák napi ima

Mindenható Istenem! Köszönöm, hogy olyan édesanyát adtál nekem, aki megtanított engem legelőször is imádkozni. Áldd meg őt, és áldj meg minden édesanyát, akik az anyai méltóságban részesültek, és vállalták mindazokat a fáradalmakat, amelyeket értünk túrni és szenvedni kellett. Óvd meg őket, ahogyan ők óvtak bennünket minden veszélytől, lemondva minden kényelemről. Add, ó Istenünk, hogy minden édesanya a Te Szíved szerint nevelje gyermekeit! És áldd meg kérünk, a nagymamákat is, akik nekünk szüleinket felnevelték.

Végül, boldogságos Szűzanyánk, hozzád fordulunk, Fogadj minden édesanyát anyai palástod alá, segítsd őket, hogy olyan szeretettel gondozzák gyermekeiket, amint te gondoztad egyszülött Szent Fiadat. Növeld az édesanyákban is bennünk is a hitet, a reményt és a szeretetet, segíts, hogy soha el ne veszítsük ezt. Taníts meg arra, hogy Istenben bízva boldogok legyünk minden veszélyben, s hogy egykor a fényes égi hazában veled együtt dicsőíthessük a teljes Szentháromságot. Ámen.

Imaóránk záróéneke köszöntse Máriát, előtte mondjuk közös imánkat:

Istenem, csodálatos gondviselésed által mindannyian arra vagyunk hivatva, hogy Krisztus testének tagjaivá váljunk. Minden egyes tagnak öröktől fogva meghatározta a maga feladatát, számolva minden ember adottságával. Ebben a rendben örök előrelátásoddal részemre is kijelöltél egy helyet, ahol szolgálnom kell. Uram, készen állok erre a szolgálatra! Kívánj tőlem akár csendes, hangtalan munkát, akár hősi elszántságot, nagy áldozatokat: követlek, Uram! Ámen.

Néked ajánljuk Szűzanyánk, a legszebb hónap alkonyát.

Ezer nép híven zengi ma: ó üdvözlégy, Mária!

Énekli tiszta gyermekajk, s kik érzik a sok földi bajt.

Esengve száll szívünk dala: ó üdvözlégy, Mária!

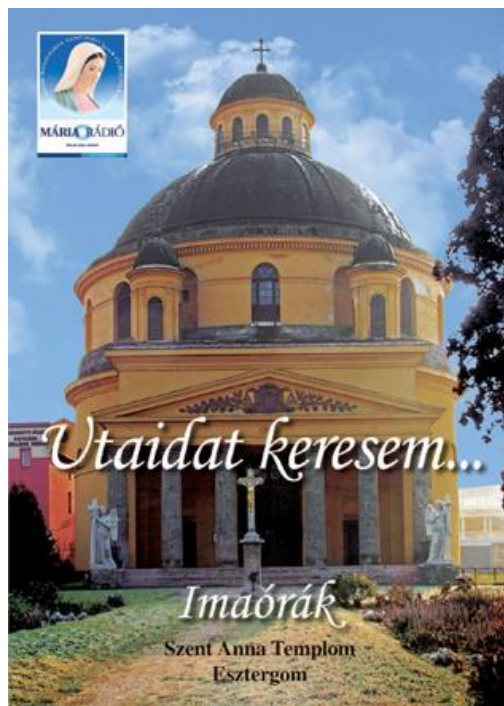
Hallja a bűnös és zokog, hogy elhagyta a hajlokot,

melyben a legszentebb ima: ó, üdvözlégy, Mária!

Ó tudjuk, május estelén, az égben is több lesz a fény,

s zengőbb az angyalok dala: ó, üdvözlégy, Mária!

Az imaóra végén könyvbemutatóra került sor...

Mikor Laci szólt, hogy ezt az általa szerkesztett könyvet mutassam be, akkor eszembe jutott, hogy még káplán koromban az egyik egyetemista csoporttal Erdélyben voltunk kirándulni. Ez egy olyan kirándulás volt, hogy minden éjszaka máshol aludtunk. Egyik alkalommal egy eléggé sűrű erdőn kellett átmennünk. Egy ideig láttuk a jelzéseket, de aztán valamilyen oknál fogva – vagy nem vettük észre a jelzéseket, vagy elfogytak (ezt a mai napig sem tudom), mindenesetre eltévedtünk. Akkor a bátrabbak, köztük én is, úgy gondoltuk, a legegyszerűbb út mindig az, ha a hegy gerincéről egyszerűen csak úgy lemegyünk. Persze így utólag, ez nagyon rossz döntés volt, nem így kellett volna, ugyanis ránk sötétedett, elkezdett szakadni az eső, és egyre meredekebb lett a lejtővelünk. A csoport másik fele fent maradt, azt mondták tovább keresik a jelzéseket, az utat, – amit aztán ők meg is találtak.

Mi semmit sem találtunk, sőt, utólag belátva, nem túlzok, ha azt mondom, egy-egy pillanatban egészen életveszélyes helyzetben éreztem magam, és a többiek is magukat. Persze aztán lejutottunk, és hát, ha nem is Sík Sándor Te Deumát, de a Te Deumot – ott a szakadó esőben, sötétben, igazából nem is tudtuk, hol vagyunk, – elénekeltük.

Azért mondom el ezt a rövid történetet, mert ennek a könyvnek a címe: ***Utaidat keresem***. Az Istennek sokféle útja van. Mindig ezeket az utakat kell keresnünk, mindig ezeken az utakon kell járnunk! Ha letérünk róla, akkor biztos, hogy rossz irányba megyünk. Akkor biztos, hogy lelki értelemben is életveszélybe kerülhetünk.

Amikor kezembe került ez a könyv, föllapoztam, beleolvastam, megnéztem a tematikáját és úgy gondoltam, hogy ezzel a könyvvel nagyon is lehet az Isten útján együtt járni. Hiszen ez egy olyan könyv, amely igazából a születéstől a halálig ad nekünk elmélkedési témákat, gondolatokat, verseket. Ugyanakkor az egész liturgikus évet is összefoglalja. Találkozhatunk benne Máriával, családokkal, az Egyházzal, papjainkkal. Mindent felölel, ami a keresztény ember életében, hétköznapjaiban ott van, jelen van.

Nagy szeretettel köszönöm meg Lacinak innen, az oltártól is – az imaóra keretében – az elmúlt 10 esztendőt. Köszönöm neki, hogy gondolt erre a mai napra, és ünneppé tette számunkra a mai estét, ezzel a hálaadó imaórával. Köszönöm azt is, hogy megszerkesztette ezt a könyvet, amely talán nem csak saját magunknak nyújthat lelki táplálékot, hanem, ha ajándékba adjuk másoknak, akkor – biztos vagyok benne –, hogy ezzel magát a Jóistent adjuk át az imákon, elmélkedéseken, gondolatokon, verseken keresztül. Bátran bíztatok mindenkit a könyv megvételére. A befolyt összeggel teljes egészében a plébániát támogatjuk.

A könyv címe: ***Utaidat keresem***. Azt kívánom mindnyájunknak, hogy egész életünkben keressük az Isten útját! Ha megtaláltuk, maradjunk rajta, mert ennek az útnak a végén vár bennünket az Isten!

László atya

Plébániai füzetek

Kiadó:

Szent Anna Plébánia

Esztergom, Rudnay tér 9.

www.szentanna.extra.hu

T.: 06 33 312 291

A sorozat szerkesztője:

Nyitrai László

képviselőtestületi alelnök

Sokszorosítás:

Spori Print Vincze Nyomda